

مسافره

پیغله

writer / said adrees /
sadat

Ketabton.com

ناول

مسافرہ پیغلہ ناول

لیکوال سیدادریس_ سادات#

ترتیب_ کوونکی_ رنگ_ لیکوال#

ڈیزاین_ تسکین_ خان#

king.adil.rs@gmail.com:ایمیل

مرستہ: امجد علی نیازی

دداسی بنکلو ناولونو لوستلو لپارہ سادات

کتابتون سرہ خانوہ جوین کری پہ

لانڈیلینک کلیک وکری او جوین شی

لینک: <https://chat.whatsapp.com/BKftATVZgh494KdycomZuY>
دمشکل پہ وخت کی دلاندی شماری سرہ
رابطہ کولای شی
نمبر: 0779011816

سریزه

مسافره پیغله ناول دا یوه میاشت کیري
. چی ډیر ورونو یی غوښتنه کوله
دواتسپ او تلگرام په گڼو کتابتونونو
کی زیات ورونه ورته په طمع وو
دادی اوس می درته ایلوډ کړ ویی
لولی خوند ورنه واخلی
او موږ پخپلو دعاگانو کی یاد ساتی
"ستاسی ورور" سید ادريس سادات

!ڊالی

دا چي نن ورځ زه دڪانڪور په امتحان
کي دپښتو ادبياتو پوهنځي ته کامياب
. شوم

نو تاسي ټولو ورونو ته مي دشيريني
. په پار دمسافره پيغله ناول ډالی کړ
. ويي لولی او خوند ورنه واخلي مننه

دما سپین درى بجي وی داوړي
اوړدی اوړدی ورځی او سخته گرمي
وه.

دڅا مخی ته درى بوقی پر تی وی یوه
می راواخیسته لاستي کی می یي پری
واچاوه.

. بوقه می څاه ته کوزه کړه
دگرمی مړه خوله راباندی راماته وه
دلاس نه می دڅو ځله رسی په خوشی
کولو سره رسی دڅاه داوبو تل ته
ورسیده.

یو دم رسی ډیره درنه شوه
ما چی به هر څومره خواري پری

. کوله

خو نه وچتیده خه وو په لاره یو څو تنه
. لاروي راروان وو

ورناره می کړه تر څو کومک راسره
وکړي.

هغوي خه وو تکره وو په ډیر زور مو
. دڅاه څخه پری (رسی) راکش کړله
هر کله چی بوقه دڅاه سر ته
. راورسیدله

نو ومو لیدله بوقه کی یوه شادي (بیزو
(ناسته وه.

فکر کووم وری وه

زما په گنده کی لږ څه وچه ډوډی او
پیاز ایښي ول

ټول يې وخورل
نور يې راڅخه خولۍ وختوله
زه هک حيران شوم چې دا لاڅه رقم
موجود دی موږ ورسره څه وکړل
او دی راڅخه خولۍ وختوله
شيبه به نه وه تيره چې تکه توره څهره
يې دلری حايه رابنکاره شوه
لاس کی ورسره زما خيرنه خولۍ وه
چې رانږدی شوه ومی ليدل چې خولۍ
يې راته ټوله له جنغوزيو نه راډکه
کړی وه
واه سخت خوځ شوم ځکه چې يو
حيوان هم دا احسان غلام دی
داوخت نو دخپل جومات دزوړ امام

. خبره راپه ياد شوه
هغه به موږ ته اکثر ويل چی تل خه
وکړی هغه که دانسان سره وي ياد
. حيوان سره

که نور څوک مو گوري يانه هاغه
لوی ذات خو مو گوري
اوهماغه لوی ذات به يي بدله هم
درکوي.

زموږ کلی زموږ دمهلی په ټولو کلیو
کی تر ټولو لوی کلی وو
ننګرهار کی يي خلک په ستن نوم
يادوي.

ستن ریشْتیا هم چی ډیر خوندور
.ماحول خوندور غریبانه ژوند لري

مور به سهار وختي وخت کی تل تللو
دغره څخه به مو لږگي راوړل کور
ته.

په همدی ورځ هم زه لږگو پسی روان
وم تږی شوم او غوښتل می لدی څاه
څخه اوبه وڅښم.

له همدی ورځی څخه پدی لاره کی
زما ددغی شادي سره ملگرتیا جوړه
سوه.

زه چی به هره ورځ ورتللم
ده به زما خولی وړله او دجنغوزو نه
به یی ډکه راوړله.

غره کی یوه ونه هم دجنغوزي نه وه
خو نه پوهیږم چی دی به داجنغوزي له

کومه کول.

یوه ورځ داختر رخصتي وه زموږ
کلي ته له خار څخه بلها ډیر سیلانیان
راغلي ول.

زه په غره کې د خپلې شادي سره په
. لوبو مصروف وم

داوخت می مخی ته یو لوی موټر
ودرید فکر کووم فورنر وو. دموټر
څخه دپتلون والا انجونی چی یو هلک
ورسره وو راووتل.

زما خواته راغلل د شادي په لیدو بیخي
حیران شول.

زما شادي هم ورڅخه وبیریده خو
هغوي ورته لکه ډوډی واچوله نو

شادي هم پوهه سوه چي شر مي نه
غواړي خير مي غواړي
انجونو ماته وويل: داشادي دي خپله ده
كه خپله مو وي نو قيمت يي وايه چي
درڅخه يي رانيسو
د انجونو په منځ كي ولاړي انجلي مي
بيخي فكر ځان ته جذب كړ
په تندي يي تور خال بيله مزه كوله
انجونو رباندي څوځله اواز وكړ ويل
يي شادي كه مو خپله وي موږ يي
اخلو
ما ورته وويل: داشادي مي ملگري ده
اودا چي زه دي غر ته راشم نو دازما
لپاره رازي

انجونو په کت کت وخنډل زما شادي
منډه کړه شيبه وروسته يې لږ
جنغوزي ورته پلاستیک کی راوړل
خال والا انجلۍ خپلۍ خور ته
وويل: خورۍ زه هم غواړم دغسۍ يوه
شادي ولرم تر څو خپلۍ غمجنۍ
خاطري ورته ووايم
هغه راته داسۍ ناسته وي لکه وس چي
راته داشادي ناسته ده اويوه يوه خبره
مو داسۍ اوري لکه په خبرو مي چي
پوهيري
اوزه چي هر وخت درد منده يم هغۍ
ته په حال ويلو باندۍ خپل ټول دردونه
له خپلۍ اوږي څخه بنکته کړم

ما به خپلی شادي ته په کوکو ویل
زما کوکو هم کټ مټ همداسی وه هر
کله چی به ورته زه راغلم ده به لاس
دزنی لاندی داسی کینود لکه چاچی
ورخودلي وي

بیا به نو ما ورته دخپل نریدلي ژوند
دهر غم او درد قیصه کوله
ما په خپلی کوکو باندی غصی هم
کولی

او سهار وختي به می غره ته ددی
لپاره ځان رساوه چی کوکو به راته په
انتظار وي

دهغی سره په کیناستلو کی زما
ژوندوو فکر کووم هغه هم همداسی وه

.
حُڪه به نو سهار وختي راته دخولي
. جنغوزيو سره انتظار ناسته وه
پدي ورڻ دا انجوني ولاړي زما ڪوڪو
به هره ورڻ سهار وختي زما په
انتظار ناسته وه
. يوه ورڻ چي راغلم گورم ڪوڪو نشته
سخت خفه شولم
ٽوله شپه راباندي غم تيره شوه ما ويل
چي نن څنگه نه وه راغلي سبا دڪوڪو
په ڇاي راته پوره دشاديانو لښڪر
هماغه ڇاي ڪي ناست وو خو زما
ڪوڪو پڪي نه وه
چا راته وويل چي روسان ڪلي ته

راغلي وو او دځنگل نه يي څه
حيوانات ويوړل

. او روسان لاتراوسه په کلي کې دي
سبازي

په ډيرو پښتنو مي دروسانو ځای پيدا
کړ روسانو زموږ دکلي لاندې ساحه
.. برکوټ کې يي اړولې وه

زه نو څه په بيغمه زړه ورغلم
خو ددروازې ساتونکو دوه درې کلکې
. کلکې سپيرې وو هلم

. او راويي گرځولم
پوه شوم چې دی ځای ته ننوتل دومره
اسانه ندي.

لری ځای نه ورته په تمه شوم او

دموقع انتظار می کاوه
یو وخت کی عسکر بدلیدل
نو هغه بل چی ولاړو زه دی نوي پسی
ور غلم ورته می وویل: ورور دلته دننه
. می ورور دی هغی سره می کار دی
ویل یی دورور نوم دی څه دی
هک پک حیران سوم چی وس ورته
څه ووايم
خو بس دځان نه می ورته
. وویل: هارون دی
ویل یی سمه ده ورشه
دنه ډول ډول عسکر ولاړ وو خو بس
ما به ورته ویل چی هارون می ورور
دی هغی سره می کار دی

آخر کی یو نفر بل رانه پښتنه وکړه
چی چاسره مو کار وو ما ورته
وویل: هارون سره ههههههه
دانفر پخپله هارون وو ویل یی خاڅه
خبره وه هارون ته موڅه ویل زه
هارون یم بیخي نو خوله می ودریده
خلاصه داچی ملگرو ته یی اواز ورکړ
.

. او په قید خانه کی یی بندي کړم
. په قید خانه کی تکه توره تیاره وه
. زما سر ته یی توره ټوټه اچولی وه
هیڅ حای راته نه ښکاریده داخونه هم
تکه توره وه
پدی خونه کی نور هیڅ نه وو خو بس

دیو خو انجونو زگیروي اوریدل کیده
ما چی غور و نیو دزگیرو یو په طرف
می خان لږ څه ورکش کړ چی ور غلم
دری انجونی وی

ژړل یی نه خو د درد زگیروي یی
کول

ما ورته وویل: سلام علیکم
دمقابل لوري نه هیڅ جواب رانگی
بلکی غلي شول بیخي

ما ورته بیا وویل: زه یی هم راوستی یم
او دی کوته کی یی بندي کړی یم
ویل یی تاسی څوک یاست

خیر دی دخدای روي ومنه موږ ددی
ظالمانو نه خلاص که

ما ورته وویل : ما دیوی شادي
دخلاصولو هڅه کوله دغه حال می شو
.

که ددری انجونو دخلاصولو هڅه وکم
. نو څه حال به می شي

ههههههه

. هيڅ ځواب چا رانکړ

. يو څه وخت لپاره خاموشي خپره وه

خو وروسته بيا يو دوه تنه عسکر

راغلل او يوه انجلۍ يې په زور لدی

.ځايه بوتلله

انجلۍ ماته ډير عذر وکړ چی ما

ورځينی بچ کړه

.خو هم زما لاسونه تړل شوي وو

. او هم می دومره وس نه درلود
خو دانتقام لمبو می په سینه کی خای
ونیو.

داروسان زموږ دگټی لپاره نه وو
راغلی چی زموږ وطن جوړ کړی
بلکی راغلي وو چی افغانان بی عزته
کړي.

دافغانانو غیرت او شمله دخاورو سره
خاوری کړي.

تر څو بیا داسی کومه خبره څوک
ونکړي چی افغانان دغیرت یو نمونه
ده.

ددی هر څه حساب به ضرور
. دروسی هیواد ورکوي

د نړيوال قانون له مخې هيڅ هيواد ددی
حق نلري چی په بل هيواد باندی
. دالوتکو له لاری بمبار وکړي
خو هرکله چی روسیي زموږ په
مشرقي کی بمباری کولی نړيوال چپ
ناست ول.

ددی حساب به نړيوال هم ورکوي
بس خدای دی یو حل موږ پخپلو پخو
. ودروي.

بيا نو موږ داحمدشاه ابدالي لمسي یو
. او میرویس خان مو غور نیکه دی
د شامحمود په رقم زړور وکمنان مو
په وطن کی تیر شوي دي
داوینی چی زموږ په رگونو کی

بهيزي.

پدی وینه کی دهماغو سترو ککریو
جوش پروت دی

بس خدای تعالی دی مور پخیلو پینو
ودروي بیا ورته گوره چی خیل غچ
خنکه اخلو

ددی انجلی سره دظلم زیاتی نه
وروسته زما خخه خپله شادي له یاده
ووتله

بس غت ارمان می همدا وو
چی کومه لاره پیدا کړم او دغه رزیل
خلک دخپل وطن نه وشړم
انجلی یی سهار بوتلی وه او مازیگر
یی راوستله او مازیگر یی بله خور

بو تله هغه يي سهار راوستله
زما لپاره داوخت داسی تیریدلو لکه
کال دوه دری حلی می خپل سر دیواله
سره وواهه

حکه چی یو خوانه می ننګ غیرت او
پښتو رانه ډیر څه غواړي او دبلې
خوانه یي راته لاسونه خوله او سر
تړلی وو

ډیره سخته داسی لمحہ که چیرته زما
پر حای هر څوک وایي نو ضرور به
یي حان وژلای وو

خو زما غټ ارمان داوو چی خالي
لاسونه می خلاص شي

انشالله دا انجونی می ضرور حان سره

بيولي.

دوه درى شپى وروسته مو دتيختي
پلان جوړ کړ.

. ددوى انجونو مشره خور ثنا نومیده
ما ثنا ته دتيښتى خبره ورياده کړه خو
هغوى راپورى وخنډل ويل يي موږ
پوره داڅور مياشتى وشو ونشو
تختيدلاى او ته دريمه ورځ باندې
تختى.

ما ورته وويل :په ما باور ولرله انشالله
. چى انتقام لپاره وروستو راحم
ددى پوستى يو عسکر رانه خداى که
ژوندى لار شي خو نن شپى ته بايد چى
وتختو.

کشری خور یی وویل:مادیخوانه
دتیختی یوه منسوبه جوړه کری وه
خو خور می راسره نه منله
انجلی وویل:موږ دری تنو نه هره
ورځ یوه یوه وړي
او هلته یی قومندانان او عسکر دخپلو
لوبو وسیله ورځینی جوړوي
..هره ورځ مرو او ژوندی کیږو
موږ باید شاوخوا ته سترګي وغړوو
. که چیرته مو کوم چاقو په نظر راغی
باید هغه دلته راوړو
او ددی حای عسکر ډیر شراب څښي
دوهمه انجلی باید شراب راوړي

اودریمه باید اییم راوړي
هو ریشیا هم داډیره خه طرحه وه
موږ ومنله چی همداسی به کوو که
چیری تاسی خپل کارونه په خه ډول
سرتو ورسول
نو پوه شی چی موږ کامیابوړو انشالله
لومړی یی یوه انجلۍ بوتله هغی دپلان
سره سم چاقو راوړ
بله والاړه هغی هم شراب راوړل
خو دریمه داپیمو په راوړلو کی ناکامه
شو
ویل یی ما ټوله اشپز خانه او نور ډیر
حایونه ورپسی وکتل
خو اییم می پیدا نکړل

سخته وه خو سبا ته په تمه شو
هر کله چی انجونی بیدیدلی ما ورته
وویل: تاسی راحی نن به خان وازمایو
چی څه کولای شو کنه
ویل یی سمه ده
په چاقو می اول دتولو انجونو لاسونه
ور خلاص کړل
او دسر د توتی پری می هم پری
و شکولو
داوخت یی نو دری واړه خورگانی
همدلته پریخی وی خو بیا هم عسکر نه
خکاریدل
فکر کووم هلته یی نوری انجونی هم
ساتلی وی

خو په کومه ټوټه چی می سر تړل
شوی وو.

هغه می دساتونکی په غاړه کی واچاوه
او ټوټه می کلکه دزدان په سیخ پوری
وتړله.

نور می دساتونکی په خوله کلک لاس
. کینود دچغو کوښښ یی کاوه
. خو ما پرینښود

انجلی نه می شراب واخیستل ټول می
ورته په سر واړول
. عسکر هم نشه شو.

. اواز یی خف شو
همدی عسکر به انجونی په زوره لدی
. حایه وړلی.

سخته غوصه می ورته راغلی وه
جابی می یی دجیب نه راوباسله
دزندان دروازه می خلاصه کړه
عسکر چی می ولید یو رقم بل ډول
ستایل یی وو

سره غټ غټ بریتونه دویختانو نه یی
گیری ته یو غټه لیکه لکه دسپور می
پشان تاوه شوی وه

سور مخ یی وو
دانجلی نه می چاقو واخیست ورته
ومی ویل تاسی هاخوا وگوری
همدلته می مردار کړو
په قلار قلار وخوځیدو

خه وو ټول عسکدر په خپلو نشو او

تماشو ډوب وو.
ماته هم څه درس حاصل شو.
چی دوی دشیپي ناوخته وخت کی نشه
کي وي.
او که هر څوک پری حمله وکړي
نو ختمیدلای شي.
دبیرون خالي دوه عسکر پیری ته ولاړ
وو.
انجونو وویل: چی دوی هم په مور
مصرفولای سو.
او وتی شو تری
ما ورته وویل: نا همدومره بی عزتي
مو چی وشوه همدا بس ددی نه
وروسته به انشاالله دیوی افغانی خور

عزت هم نه لوټل کيږي.
ما ورته وويل: ماسره يي لاره شته
تاسی يي خالي تماشه کوی
تاسی به داسی وکړی چی عسکر
څنگه بلې خواته ولاړل
سیده به راووزی سمه ده
او دیوی انجلۍ نه می تور پرونی
واخیست
پرونی می دسر نه تاو کړ دلری حای
نه می عسکرو ته غږ وکړ
لیوه لیوه
عسکرو منډه کړه زما د پلان مطابق
انجونی راووتلی عسکر لاړل دلیوه
خواته .

او موږ راغلو خپل کور ته
. ها ما دخپلی کورنی خبره نه وه کړی
زما کورنی دامهال وړه نه وه بلکې
زما دغور نیکه پلار هم ژوندی وو او
هغه د 125 کالو وو

موږ ټول په یو لوی کور کې اوسیدلو
او اتفاق نو بیا زموږ دخلکو ټولو
افغانانو ته څرگند دی
غور نیکه می داسی حساب
دماشومتوب نه جوړ کړی وو چی هره
. انجلی یا هلک به پیدا شو
بس هلک ته به یې انجلی ور مبارکه
کړه .

ماته یې هم یوه په نوم کړی وه

چی زما او دهغی نیکونه سره ورونه
ول.

زه پدی انتخاب تر دی مهاله هیڅ خفه
. نه وم

خو خفه دیته وم چی مشران می ډیر
زیات دي او که چیرته دادرۍ خوانی
.انجونی په خپل پوره کلي ورننباسم
نو دبد نامی اوربه می ډیر ژر غاړه
پری کړي.

حکه چی یو خو پښتو ده او بل ماته یی
اول نه یوه انجلۍ په نوم کړی وه..
هغی انجلۍ به څه ویل:خو دډیر فکر
وروسته می انجونی خار ته روانی
کړی.

انجونی پخپله دغزني وی
خو چی جیب ته می وکتل هیڅ روپی
راسره نه وه

پریکړه می وکړه چی انجونی به
. همدلته دچا کور کی پریردم
. زم کور نه پیسی راخلم
. بیا به ولاړ شو

همداسی می وکړل خو ډیره ناوخته
شوه دسهار رڼا په هره خوا خوره شوه
مور هم خار ته نږدی وو
ډیر ژر خار ته او سیده خپل ماما کره
ولاړم

ماما می خه سړي وو
زما دملگري پشان وو

خو حی زما یی دا حال ولید خفه شو.

ډیر زیات خفه شو.

ویل یی خورینه نو پردی تور سری

دی دڅه لپاره راتختولی

ماورته وویل: ماما جانه ته ولی په ما

باور نلری

دا انچونی ما راتختولی ندي ثنا هم ورته

وویل: هو وروره دی ځوان خو موږ

دبی عزتی نه بچ کړو.

ماما می ډیر په سختی قانع کړ.

که ریشتیا ووايم زما چی کومه انجلی

. په نوم وه

زما هیڅ نه وه خوڅه ځکه خاموشه

انجلی وه

هیخ کار کی به یی زما کار کی نه
لرلو.

هیخ به راسره نه گر خیدله

او نه به یی هم دمینی خبری کولی

بس دنفرت خبری ورته پیری خی

یادی وی هر وخت به یی ویل چی

پلار می پیر سخت سری دی

او پودی کی رانه مالگه لگه زیاته

سوی نه وی بیا په غوصه وی

په ورو ورو خبرو غوصه کیری او نن

خفه یم نن درسره بیرون نسیم تللانی

بس په ورین تندي راسره نه مخامخ

کیدله.

ما چي دڅه وخت نه خپله نامزاد ليدلى
وه دانجونو دنوم نه مى نفرت راتللو
ځكه هغه ډيره دغم نه ډكه وه او
دخوشحالى هيڅ څرك پكى نه وو
داشپه اورځ مو دماما كره تيره كړله
په سبا مى ماما راغى ويل يي پاڅه
. علي پاڅه

زه په بيره له خوبه راپاڅيدم
ما ورته وويل:ولى ماما څه درپيڅه ده
.

ويل يي ستاسو په كلي بېگهه دشي
ناوخته روسانو بمبار كړيدى
او ويل كيږي چي ستاسو كلي كي ډير
كم نفر ژوندي پاتى دي

زما ستوني وچ کلک شو نورہ می
خبرہ دخولی نہ راو نہ و تہ
رپا و نیولم

خپلہ زبیدہ می رایادہ شوہ
پلار جان مور جانہ نیکہ جان ټول قوم
یو یو نفر می سترگو تہ سترگو تہ
کیدل

انجونی می ہمدلتہ تہ پریخودلی او زہ
پہ منڈہ موثر کی کبیناستلم
دماما خپل موثر وو هغی کی روان
سوم

ډیر پہ بیرہ می حان تر خپل کلي
ورساوہ

خو چی و می لیدل دکورنی ټول غري

می هاخوا دیخوا مړه پراته وو.

دومره څوک نه وو.

چی دوی یی خاورو ته سپارلی وای.

بس په ټولو خپلو کی می یوازی دغور

نیکه پلار ژوندی وو.

دانو قدرت فیصله وه چی چاته مرگ

لیکی او چاته ژوند ماما او یو څه نور

خپلوان راغلل.

بس جنازوته مو بغیر زما او دماما نه

نور هیچا هم ونه ژړل.

مامی خپل دغور نیکه پلار چی خبری

یی هم نشوی کولای خو ددرد اندازه

یی کیدله.

موټر کی واچاوه او ښار کی می خپل

دماما کور ته راوستلو
نیکه می سخت خفه وو خو ثنا دوی به
ورته تسلیت ورکاوه
موږ چی هرکله مو جنازی خاورو ته
وسپارلی.

زه په خپل موټر کی را روان شوم
دخپل ماما سره خار ته خو په برکوټ
. کی یو ځل بیا دطیارو خکار شو

دطیارونه ډزی شروع شوی ما
هوښیاري وکړی دموټر نه کیوتم او
دیو غټ گټ لاندی می ځان واچاوه
ماما اونورو خپلوانو ته می هم چغی
. وکړی چی راشي خو بیریدل
داوخت طیارو په موټر غټ بم

راو غورخاوه

. اوموټر سره دماما زري زري شو

. ما زړه دخلاصه چغي ووهلی

دخپل خدای نه می گيله وکړه چی ای

.خدایه دازما دکومی گناه سزا ده

.دژوند نه زما هم زړه مات شوی وو

طیارو مخی ته ودریدم ما ویل پریده

چی ختم می کی سترگی می پتی کړی

وی.

خو نه پوهیږم چی ولی طیارو ما باندي

.یو ډز هم ونکړ

. او پنا شوی

بس دهمغی ورخی نه وروسته می

.دمرگ ډار ورک سو

حُکَہ چي کَہ تَقْدِير کي دِي مَرگ نَہ
وي لِيکَل شَوِي نو دِچا هَغَہ پَلار دِي
هَم نَشِي وِژ لاي. ما دِهَمغِي وِر حِي نَہ
. تَوِپِک پَہ اوِرَہ کِر
او دا مِي قَصْد شَو چي دِي وِطَن نَہ بَہ
رِوَسان وِباسم

زَہ پَہ نَنگَر هار کي دِعلي پَہ تَمَہ وِم
چي علي بَہ کَلہ رازي
. خَو علي بِيخِي وِرک سَو

خه وو دری ورخی وروسته راغی او
ویی ویل چی روسانو اطرافو کی یو
کلی هم ندی پریخی او ټول یی بمبار
کړیدی.

او زی چی خو پخیر پیخور ته علي
خپل غور نیکه په شا کړ او موږ
ورپسی شو.

خه وو تر اطرافو پوری موټر کی
ولاړو خو هغی نه وروسته علي خان
سره یو ملگری راوستی وو.
هغی ته یی موټر حواله کړ.

نور نو موږ پیاده روان شو علي ډیر په
سوچونو کی ډوب و ما ورته
وویل: گوره علي دازموږ قسمت دی

چی پاکستان ته روان یو
او هغه هم ستا قسمت وو چی کورنی
. دی ټوله په حق ورسیده
علي د درد نه ډکه موسکا په خوله
. راوستله
ويي ويل : موږ افغانان هم عجیبه خلک
. یو
. چی څه مو دوسی نه بره شي
بیا یی په قسمت ور تاوان کړو
څومره خوږ ژوند و زما هر سهار به
می نهه بجی ځان خپلی کوکو ته
ورساوه
دمازیکر په خوندوره هوا کی به
. زبیدی منگی په سر کړ

شینکی لمر به یی دزنی دری خالونو
ته سمه خلا ورکوله

زه به ورته دگودر بلی غاری کی
ننداری ته ناست وم

ریشتیا هم زه ډیر ناشکره یم ریشتیا هم
سترگی یی تکی سری شوی گوتی یی
ورته و نیولی یو شیبه په گوندو
کښیناست

ددر سلگی یی وو هلی ماته یی هم ژړا
راوسته سخته یی وژړولم

مور دری خویندی بی سر نوشته
راونی وو پاکستان ته هیڅ سر نوشت
مونه وو معلوم
چی راتلونکی کی به څه کوو

موږ خبر نه وو خو يو دم مو مخی ته
عسکر راووتل.

يو دم يي وويل: دوست يا دشمن علي
بغير دسوچه يي دخولی ووتل دشمن
چغه شوه هورا

خو دا وخت يو حُوانه انجلی دشاخوا نه
راغله سړی ته يي دپخو په ورون لاس
وواهه ورته ويي ويل: دوست دوست
بس خه وو عسکرو علي ته هيڅ ونه
. ويل: خو بس دحُان سره يي بوتلو

موږ ته علي وويل: چی دا خلک چی
کمی روان دي هماغسی تاسی هم
ورزی

زه انشاالله ددی خلکو نه حُان

خلاصووم او درزم

. او خپل نيکه يي ماته را په اوږه کړ
اوف خومره دروند وو هغه سړی الله
تعالی دی راته بښنه وکړي زه چی لږ
مخکی ولاړم نور می داسړی نشو
وړلای

بس همدلته رانه پاتی شو حُکه چی نور
خلکو منډه وهله

په اطرافو کی یو کلی هم داسی نه وو
چی بمباري پري نه وي شوی
. ټول کلي بمبار شوي وو

روسانو فکر کاوه چی که چیرته
داطرافو کلي بمبار کړو نو خاریان
خو هڅی هم جنگ نکوي

حُکله دخار خلک دومره زړه نلري
بس وطن يي راته کندی کپړی کړ خو
هېڅ نړيوال سازمان يي تر اوسه
پوری پښتنه ونکړه

ولی چی زور ولری نو نړی ټوله ستا
ده بیا نو نړيوال سازمان پکی لا چا
راوستی

سکندر بابر او فرعون ټولو زور
درلود چی په نړی يي خپله حکمراني
کوله او په ټوله نړی کی يي خهل
رواجونه مروج کړي ول

وس امریکا او بریتانیا زور لري چی
په ټوله نړی کی يي خپل رواجونه
مروج کړي دي

لکه پین شرت کول نیکتایي اچول کیره
خریل ویختان نیمایي سر کمول او
نیمایي نه کمول
او ډیمو کراسي
او بریتانیا زور لري چی انگلش یي
دنړیوالی ژبی په توگه په هر نامرده
منلی ده.

داتول هغه څه دی چی دزور په
واسطه په ټولو نړیوالو منل شوي دي
لکه څنگه دلوۍ احمد شاه بابا په وخت
کی په هندوانو دپټکي وهل منل شوي
وو دگیری پریښودل منل شوي وو په
دا زموږ رواجونه دي
او رواج په هنري ډول په یوه ټولنه کي

خپريزي.

لکه درسنيو په تبليغاتو دخوانانو په
عصريتوب او د چالاکو خلکو په پيدا
کولو سره او د مهلي دداسي خلکو په
لاس کي نيولو سره په خلکو باندې
خپل رواج منلي شو چي دهغوي نظر
. ته ټول وطن او ټول قوم احترام لري
لکه ليکوال ژورناليست او دپوهي نه
ډک انسان.

موږ پاکستان ته ولاړو خو غټ ارمان
. مي دهغي نه وروسته داشو

. چي يو حل علي ووينم
او ورته ووايم چي ستا پلار رانه په
لاره کي پاتي شو.

خدای خبر هغه به می وېښي کنه
خو که ويې بېنلم ټول کوهات کمکول
کیم ته میلمستیا کووم
خو زه فکر کووم علي يې وژلای دی
حکه که هغه ژوندی وای نو هرو مرو
دلته راته .

ماسره په کور کی دری پیغلی وي
ماته علي ویلي وو چی زه دی نه بېنم
که چیرته دی بیا عیاشی ته لاس
واچوو
خو هیڅ لاره نه وه حکه چی خورگانو
سره می چا واده نه کاوه .

او زموږ هم داسی هیڅ اثره نه وه چی
دخپلی گیدی غټ دوزخ پری راپک

کړو.

بس دهمغی ورځی نه زه او خویندی
. می دمیکدو شولی

موږ خو فکر کاوه چی که سړی دیوی
بنځی سره یوځای شي نو هغی سړي
ته به دسکون احساس کړي
خو نه داسی نه وه.

ټول سریان چی دلته راتلل
بیرته چی به وتل خفه به تلل
نه پوهیږم دي کی څه راز دی خو
دومره پوهیږم چی هر سړی ضمیر
لري.

او امکان لري دوجدان عذاب دا خلک
. هیڅ خوشحالی ته نه پریخودل

لکه زموږ پشان موږ هم هره ورځ مړه
کيدلو او بيرته به ژوندي کيدلو.
زما تمه خالي علي ته وه چي هغه به
راشي او موږ دري خويندي به له دي
دوزخ نه وباسي.

. خو علي تر لسو کالو رانغی
زموږ ددري خويندو پښتنه مو په دي
لس کالو کي نه ورور وکړله او نه
پلار.

نه توبه پښتنه يي امکان لري کړي
وي.

.خو موږ دهغوي څخه ډير لري وو
او که موږ يي پيدا کړي هم واي نو
دمرگ نه بغير به يي کومه بله ډالي

راته نه لرله

حُکله یوه فاحشه چی ټول عمر په
میکدو کی دخلکو په اشارو خرڅي
هغه به څنگه یو چاته ورور وایي

پای

دناول بلی برخی ته په طمع شی
نور به یې درته په بله برخه کی نشر
کړو.

وس مهال موږ د لوی امپراتور ابدالی
. بابا ناول په لیکنه کی بوخت یو
دهغی دنشر نه وروسته به دمسافری
پیغلی ناول دوهمه برخه نشر کړو
مننه.

سادات.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library